Ἔτος Θ'

Ἐν Ἀθήναις τῇ Ἰουνίου 14 Πέμπτη 1907

Αριθ. 425

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . . . Δραχ. 10
Ἐν Τουρκίᾳ . . . . . 1/2 τουρκικῆς λίρας
Ἐν τῇ ἄλλῃ ἀλλοδαπῇ . . 1/2 ἀγγλικῆς λίρας

Ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἑκάστου μηνός.

ΑΓΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀφορῶσα εἰς τὸ φύλλον ἀπευθύνεται
Πρὸς τὸν κ. Ἰ. Λαμπρίδην δικηγόρον,
Ὁδὸς Σόλωνος 36

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον (*Πῶς κινεῖται ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἐν Ἑλλάδι*). — Μικρὰ Ἀσία. Βιθυνία. (*Οἱ Ἕλληνες τῆς Μητροπόλεως Προύσης*). — Ἀγγέλματα καὶ θρῦλοι. — Ἡ Οἰκονομικὴ Ἑλλὰς (*Διάλεξις τοῦ κ. Ἐδ. Θερύ*). — Ἔκδοσις Πλάτωνος ὑπὸ Σ. Μωραΐτου (*Κρίσις τοῦ Γερμανοῦ Ἑλληνιστοῦ Ὁ Ἴμμις*). — Τὰ ἐν Ἑλλάδι — Τελευταῖαι εἰδήσεις. — Ἐπιφυλλίς. (*Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα κλπ.*

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 13 Ἰουνίου 1907

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἔληξαν τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων αἱ ἐργασίαι, δυνάμεθα δὲ νῦν νὰ ἐπισκοπήσωμεν τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα καὶ νὰ κρίνωμεν τὸν δρόμον, ὃν ἐχάραξεν εἰς τὴν πορείαν τοῦ ἔθνους.

Εἰς τὸν μελετῶντα τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν τελευταίαν ἰδίᾳ τριακονταετίαν προσπίπτει σχεδὸν ὡς κανὼν τὸ φαινόμενον, ὅτι τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν λόγῳ μὲν ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἀσκουμένην, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τῶν κυβερνήσεων, ἀντὶ αἱ κυβερνήσεις αὗται νὰ ὠθῶσι πρὸς τὰ πρόσω ἐκ πρωτοβούλου ἐμπνεύσεως ἱστάμεναι ὡς ἐπὶ σκοπιᾶς καὶ ἐκεῖθεν καθορῶσαι τάς τε ὀξείας καὶ χρονίας ἀνάγκας τοῦ ἔθνους, τάς τε ὑπαρχούσας καὶ τὰς ἐν σπέρματι κυοφορουμένας ἐπὶ τὸ μέλλον, τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν, ἐπαναλαμβάνομεν, αἱ κυβερνήσεις κινοῦσιν οὐχὶ ἐξ αὐθορμήτου προνοίας, ἀλλὰ κινούμεναι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἔθνους.

Αἱ κυβερνῶσαι τάξεις ἐν Ἑλλάδι, ἀφ' ὧν ἀπορρέει καὶ ἡ νομοθετικὴ καὶ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία, δρῶσι δίκην ἰατροῦ ἐμπειρικοῦ, μάτην δ' ἀναζητεῖς ἐν αὐταῖς τὴν ὑπερτέραν ἐκείνην ἀντίληψιν, ἥτις καθιστᾷ τοὺς νομοθέτας καὶ τοὺς ἄρχοντας κοσμητὰς πολιτείας καὶ κοινωνίας, θεματοφύλακας τῶν ἀγαθῶν τοῦ ἔθνους, ἐγγυητὰς τῆς ἀσφαλείας αὐτοῦ, φροντιστὰς ἀγρύπνους τῶν ἀεὶ βλαστανουσῶν ἀναγκῶν του, προνοητὰς τῶν τε ὄντων καὶ τῶν ἐσομένων. Σύρονται, ἀντὶ νὰ σύρωσι τὸν ἑλληνικὸν λαὸν οἱ ἄρχοντες αὐτοῦ, οἰονεὶ δι' αἰφνιδιασμῶν ἀφυπνιζόμενοι ἐκ τοῦ ληθάργου ὑπὸ τῆς ὀξέως ἑκάστοτε ἐπισκηπτούσης ἀνάγκης, ἡ ἐκ τούτου δὲ ἀναπόφευκτος ἀτέλεια τῶν νομοθετημάτων βραχὺν μὲν καθιστᾷ τὸν βίον αὐτῶν, τὴν ἀσέβειαν δ' ἐκτρέφει τῶν ἀρχομένων πρὸς τὸ κῦρος τοῦ νόμου, ὁ μάτην νὰ φιλοσόφηται νομοθέται πειρῶνται νὰ ἀνορθώσωσι διὰ νέων νόμων ἀγνοοῦντες, ὅτι ὅπου πολυνομία, ἐκεῖ καὶ ἀνομία.

Διὰ τοῦ κανόνος τούτου δυνάμεθα νὰ ἑρμηνεύσωμεν καὶ τῆς προσφάτου ληξάσης συνόδου τὸ ἔργον, ὅπερ εἶναι μᾶλλον τοῦ ἔθνους ἢ τῶν διοικουσῶν τάξεων κατόρθωμα, διότι ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ἔθνους ἐπράχθη ὅ,τι συνετελέσθη.

Ὑπὸ τὴν πίεσιν ταύτην ἐψηφίσθη τὸ περὶ διανομῆς εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς καλλιεργητὰς καὶ τοὺς πρόσφυγας τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ δημοσίων γαιῶν νομοσχέδιον, ἂν δὲ ὁ ἄριστος τῶν ψηφισθέντων νόμος οὗτος ἐνέχει ἐν αὐτῷ ἄφθονα καὶ τὰ γνωρίσματα εὐστόχου νομοθετικῆς προνοίας περὶ ἐπιλύσεως τοῦ ὅλου ἐν Ἑλλάδι ἀγροτικοῦ προβλήματος — τοῦθ' ὅπερ οὐδὲ τὸ παράπαν εἶναι σύνηθες εἰς τὸ νομοθετικὸν ἐν Ἑλλάδι ἔργον, — ὀφείλομεν τὸ κατόρθωμα τοῦτο εἰς ἄνδρα ἕνα, τὸν κ. Δραγούμην, μετὰ ζήλου ἀκραιφνῶς πατριωτικοῦ ἀφιερώσαντα ἑαυτὸν εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ νομοθετήματος καὶ φέροντα ἐφόδια μελέτης καὶ σπουδῆς ἀτυχῶς σφόδρα σπανίζοντα ἐν Ἑλλάδι. Ὑπὸ τὴν πίεσιν ταύτην ἐψηφίσθη τὸ περὶ πολεμικῶν παρασκευῶν δάνειον ὑπὸ τὴν πίεσιν ταύτην τὴν ὀξυτάτην ἐγένετο ἡ πρώτη ἀπόπειρα πρὸς ἐκρίζωσιν τοῦ καταλυμαινομένου τὴν Ἑλλάδα κακοῦ τῆς ἐλλείψεως πάσης ἀγροτικῆς ἀσφαλείας διὰ τοῦ περὶ ἀγροφυλάκων νόμου· ὑπὸ τὴν πίεσιν ταύτην διὰ τοῦ νόμου περὶ ναυτικοῦ ἐπιτελείου ἐτολμήθη νὰ τεθῇ ἡ ἐγχειρητικὴ μάχαιρα εἰς τὴν γάγγραιναν, ἥτις ἠπείλει νὰ καταφάγῃ τὸ σέμνωμα ἅμα καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, τὸν πολεμικὸν ἡμῶν στόλον. Ὑπὸ τὴν πίεσιν ταύτην ἐψηφίσθη ὁ περὶ συντάξεων τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων νόμος, εἰ καὶ οὗτος πρώτην μόνον ἀποτελεῖ ἀπόπειραν, ἀλλ' ὁμολογητέον εὐτυχεστάτην, λύσεως μεγάλου κοινωνικοῦ προβλήματος, τῆς τύχης τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἐργάτου.

Ἀλλὰ πόσαι ἄλλαι πληγαὶ χαίνουσαι ἀναμένουσι τὴν ἐπούλωσιν διὰ τῆς χειρὸς τοῦ θεράποντος ἰατροῦ, οἷος εἶναι ἡ πολιτεία; Ποῦ τῆς δικαιοσύνης, ἧς συχνάκις ἀκούομεν τοὺς κατὰ συνθήκην ἐπαίνους, τῆς τε πολιτικῆς καὶ τῆς ποινικῆς, ἡ ἀνόρθωσις, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀξιώσωμεν, ὅτι λειτουργεῖ ποινικὴ δικαιοσύνη ὅπου ὑπερεπλεόνασε τὸ ἔγκλημα, οὐδὲ πολιτική, ὅπου δεκαετηρίδες ὅλαι καταναλίσκονται καὶ μὲ κενὰς τὰς χεῖρας ἀναμένει ὁ πρὸ τῶν θυρῶν τῆς Θέμιδος ἐκλιπαρῶν τὴν προστασίαν της.

Ποῦ τῆς δημοσίας ὑγείας ἡ ἐπιμέλεια; ποῦ περὶ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ, ὁ διέπει παναρχαία νομοθεσία, ἡ φροντίς, τί δ' ἐγένετο περὶ τῆς γεωργίας καὶ τῆς γεωργικῆς πίστεως; πῶς δὲ πληθὺς ἄλλη ἀμέτρητος μεγίστων ἀναγκῶν τοῦ ἔθνους ἐθεραπεύθη;

Ἀλλὰ δίκαιον ὅμως δὲν εἶναι νὰ προσγράψωμεν τῶν ἐλλείψεων τούτων τὴν εὐθύνην εἰς τὴν ἐνεστῶσαν κυβέρνησιν ἢ εἰς τὴν χθές, διότι τοῦ κακοῦ τὸ αἴτιον κεῖται βαθύτερον, εἰς τὴν ἔλλειψιν πολιτικῆς παρασκευῆς τοῦ ἔθνους.

Τῆς παρασκευῆς ταύτης εὐτυχῶς βλέπομεν τὰ πρῶτα εὐοιώνιστα συμπτώματα καὶ πρὶν ἢ καταδικάσωμεν τὴν μετὰ πολλοῦ κόπου, ἐν περιττῇ φλυαρίᾳ καὶ νωχελείᾳ ἀξιοκατακρίτῳ τερματίσασαν τὸ ἐφετεινὸν ἔργον της Βουλήν, ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἐξετάσωμεν τὴν πορείαν της ἀπὸ τῆς πολιτικῆς ἰδίᾳ ἀπόψεως.

Τοῦτο θὰ πράξωμεν ἐν τῷ προσεχεῖ φύλλῳ

ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ

ΒΙΘΥΝΙΑ

Ἡ μητρόπολις Προύσης

(*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου*)

Ὡς πρὸς τὰ τῆς παιδείας ἡ Προῦσα, παρ' ὅλον τὸ δυσχερὲς τῶν καιρικῶν περιστάσεων ὑφ' ἃς εὑρέθη δύναται νὰ διεκδικήσῃ δικαίως τίτλους τιμῆς καὶ ἐπαίνων. Καὶ κατὰ τὰς μᾶλλον δυσχειμέρους τοῦ ἐθνικοῦ βίου ἡμέρας φαίνεται ὅτι ὁ φανὸς τῆς ἐθνικῆς ἐκπαιδεύσεως οὐὲν ἐσβέσθη παντελῶς, ἀλλ' ἐξέπεμπεν ἀκτῖνάς τινας ἔστω καὶ ἀμυδράς

Εἰδήσεις ἐπηκριβωμέναι βεβαίως δὲν ὑπάρχουσι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ βίου τῆς πόλεως ἀπὸ τοῦ 1326 καὶ ἐντεῦθεν, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀναδιφήσεως τοῦ παλαιοτάτου Κώδικος τῆς Μητροπόλεως (ιη' ἑκατονταετηρίδος) ἐξάγεται ὅτι πάντοτε στοιχεῖα παιδεύσεως περιεσώζοντο ἐν τῇ πατρίδι Δίωνος ταῦ Χρυσοστόμου. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς γ'. δεκαετηρίδος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος αἱ περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως εἰδήσεις ἀποβαίνουσιν ἐπαρκέστεραι. Ταύτας συνώψισεν ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ ἅγιος Προύσης κ. Ναθαὴλ κατὰ τὸν λόγον, ὃν ἀπήγγειλε τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1903 ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις τῶν **Κεντρικῶν Εὐγενιδείων Ἐκπαιδευτηρίων** *καὶ ἐξ οὗ, ἀντὶ πάσης ἄλλης πληροφορίας ἀποσπῶμεν τὰ κατωτέρω: « . . . Διαρκούσης τῆς γ' δεκαετηρίδος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἄνδρες ἐπιφανεῖς τοῦ ἡμετέρου Γένους ἠναγκάσθησαν ἕνεκα γνωστῶν ἱστορικῶν λόγων νὰ κατοικήσωσι προσωρινῶς ἐν Προύσῃ. Μολονότι τὰ κατ' αὐτοὺς δὲν ἦσαν ῥόδινα, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠθέλησαν ἵνα ἡ ἐνταῦθα διαμονὴ ἀντιπαρέλθῃ ἄνευ ὠφελείας εἰς τὸ Γένος. Οὕτω δὲ πρωτοβουλίᾳ τῆς ἀοιδίμου Δομνίτζας-Εὐφροσύνης Μαυρογένους καὶ τοῦ αὐταδέλφου αὐτῆς Μπέν-ζαδὲ Πετράκη, ὡς ἐπὶ λέξει ἀναγράφονται τὰ τετιμημένα αὐτῶν ὀνόματα ἐν τῷ οἰκείῳ κοινοτικῷ Κώδικι, ἱδρύθη καὶ ἐν τῇ ἐνορίᾳ Καγιαμπασίου Ἑλληνικὴ Σχολή, διότι φαίνεται ὅτι προηγουμένως μόνον Γραμματοδιδασκαλεῖον ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ.*

Ὁ τότε ἀοίδιμος μητροπολίτης Προύσης Νικόδημος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱδρύσεως τῆς Σχολῆς ταύτης σῳζομένῳ γράμματί του μετ' ἀγαλλιάσεως ἐξαγγέλλει: «Ταυτηνὶ ἐπηξάμεθα τὴν Σχολὴν καταστήσαντες ἐν αὐτῇ τὸν δυνάμενον τοὺς νέους προάγειν κατά τε τὴν παιδείαν καὶ τὴν τῶν ἠθῶν κοσμιότητα καὶ φοιτῶσιν εἰς αὐτὴν οὐ μόνον οἱ παῖδες ἡμῶν ἀλλὰ καὶ τῶν περιοίκων . . . Ἡ ἐνορία Βαλοὺκ Παζαρίου διετήρει καὶ προηγουμένως Ἑλληνικὴν Σχολὴν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος 1831 νέα ὤθησις εἰς τὴν φιλομουσίαν τῶν ἐνοίκων αὐτῆς ἐδόθη καὶ «θείου ζήλου πλησθέντες συνέτρεξαν καὶ συνέδραμον μετὰ πάσης προθυμίας, καθ' ἃ ἕκαστος ἐδύνατο» ὑπέρτε τῆς ὑπαρχούσης Ἑλληνικῆς σχολῆς καὶ τῆς τότε τὸ πρῶτον ἱδρυθείσης Ἀλληλοδιδακτικῆς. Οὕτως ἔβαινον τὰ πράγματα μέχρι τοῦ ἔτους 1872, ὁπότε ἄνδρες Προυσαεῖς καὶ ἕτεροι τῶν περιοίκων, λαβόντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κατ' ἐνορίας λειτουργία Ἑλληνικοῦ Σχολείου δὲν δύναται νὰ ἀπενέγκῃ τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα, ἐμελέτησαν τὴν ἵδρυσιν «κοινοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου» καὶ πρὸς συντήρησιν καὶ προαγωγὴν αὐτοῦ ἐσχημάτισαν τὴν καὶ νῦν εὐτυχῶς ὑφισταμένην «Γενικὴν Φιλεκπαιδευτικὴν Ἑταιρείαν Βιθυνέων» Εὐρὺ ἦν τὸ πρόγραμμα τῆς Ἑταιρείας ταύτης σκοπούσης ἰδίως τὴν διὰ παντὸς μέσου ὑποστήριξιν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, ἤτοι τὴν καθίδρυσιν καὶ διοργάνωσιν Κεντρικῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς, περιλαμβανούσης τοὺς παῖδας καὶ τῶν τριῶν ἐνοριῶν. Μετ' ἐγκαυχήσεως δὲ δύναται ἡ «Βιθυνία» νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐξεπλήρωσε κατὰ μέγα μέρος τὸν σκοπὸν αὐτῆς τοῦτον. Τὸ δι' αὐτῆς σχηματισθὲν, κοινὸν «Ἑλληνικὸν Σχολεῖον» ἐγκαθιδρύθη μεταξὺ τῶν ἐνοριῶν Βαλοὺκ Παζαρίου καὶ Καγιαμπασίου ἐν οἰκίᾳ ἐπὶ ἐνοικίῳ Ἀλλ' ἐπ' αἰσίοις ἱδρυθεῖσα ἡ Κεντρικὴ αὕτη Ἑλληνικὴ Σχολὴ, δὲν ἐπέπρωτο ἐπὶ πολὺ νὰ στεγάζηται ἐν ξένῃ οἰκίᾳ καὶ νὰ τελῇ φερέοικος. Κατὰ τὸ ἔτος 1876 ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου τῶν Ὀσμανιδῶν ὁ νῦν εὐκλεῶς ἀνάσσων Μεγαλειότατος Σουλτὰν Ἀπδ-οὐλ-Χαμὶτ-Χὰν ὁ Β', ἐκ δὲ τοῦ ἀστερόεντος λόφου, ὅπου ἐγκαθίδρυσε τὸ μεγαλεῖον τῆς βασιλείας Αὐτοῦ, ἤρξατο ἀμέσως ἐκπέμπων πανταχόσε θαλπερὰς ἀκτῖνας εὐεργεσιῶν καὶ χαρίτων πρὸς ὅλους τοὺς ὑπὸ τὸ κραταιὸν καὶ εὐσπλαχνικὸν Αὐτοῦ σκῆπτρον ποικιλωνύμους καὶ ποικιλογλώσσους λαούς. Μεταξὺ τῶν πρώτων Κοινοτήτων, ἃς ὁ φιλόμουσος καὶ λαοφιλὴς Ἄναξ ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς ἐνδόξου βασιλείας Του ἡμερῶν εὐηργέτησεν, ἦν καὶ ἡ ὀρθόδοξος Κοινότης Προύσης. Ὑποδειχθείσης καταλλήλως παρὰ τοῦ προκατόχου μου Νικοδήμου καὶ τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου ἀειμνήστου Γεωργίου τοῦ Ζαρίφη τῆς ἀνάγκης προσκτήσεως γηπέδου καὶ ἀνεγέρσεως κτιρίου ὑπὲρ τῆς ἀρτίως ἱδρυθείσης Κεντρικῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς, ἡγεμονικὴν ὄντως δωρεὰν ἐν τῇ ἀνεξαντλήτῳ Αὐτοῦ φιλομουσίᾳ καὶ εὐποιΐᾳ ἐποιήσατο ὁ Ἄναξ ἡμῶν πρὸς τὴν πιστὴν ῥωμαϊκὴν Κοινότητα Προύσης, παραχωρήσας γήπεδον ἐκ πήχεων τετραγωνικῶν 30.000 μετὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ὑπαρχούσης τότε οἰκοδομῆς, αὐτὸ τοῦτο τὸ γήπεδον, ἐφ' οὗ τὸ νέον οἰκοδόμημα ἵδρυται. Οὕτως ἡ ἡμετέρα Κεντρικὴ Ἑλληνικὴ Σχολὴ, ἀποκτήσασα ἰδίαν ἑστίαν καὶ προικισθεῖσα δι' ἐτησίου χρηματικοῦ ἐπιδόματος παρὰ τοῦ ἀνεξαντλήτου εἰς ἀγαθοεργίας ἀοιδίμου Γεωργίου τοῦ Ζαρίφη ἐλειτούργησε μέχρι τοῦ 1889 ὑπὸ πρόγραμμα καὶ συνθήκας εἰς τοὺς πλείστους ὑμῶν γνωστὰς καὶ τὰς ὁποίας παραλείπω, ἵνα μὴ μηκυνθῇ πολὺ ὁ λόγος. Ἀλλὰ τὰ ἀνθρώπινα ὑπόκεινται εἰς μεταβολὰς ἀναλόγως τῶν καιρικῶν περιστάσεων καὶ ἐπιβάλλεται ἡ ἐπὶ τὰ κρείττω ἑκάστοτε μεταβολὴ αὕτη, διότι ἄνευ αὐτῆς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παραχθῇ πρόοδος ἐν τῷ βίῳ τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅτι κατὰ τὸ 1872 ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ γείνῃ μόνον διὰ τὰς ἀνωτέρας τάξεις τῆς Ἑλληνικῆς, τοῦτ' αὐτὸ ἐφηρμόσθη κατὰ τὸ 1899 δι' ὅλας τὰς τάξεις καὶ οὕτω τὰ κατ' ἐνορίας λειτουργοῦντα Ἀρρεναγωγεῖα, ἐνωθέντα ἀπετέλεσαν πράγματι Κεντρικὴν Σχολὴν, λειτουργοῦσαν καθ' ἑνιαῖον πρόγραμμα καὶ περιλαμβάνουσαν ἑπτὰ τάξεις. Τὰ πλεονεκτήματα τῆς τοιαύτης καινοτομίας εἶνε προφανῆ καὶ μόνον μισόκαλός τις ἢ πάντῃ ἀμύητος εἰς τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως δύναται νὰ μὴ ἐπιδοκιμάσῃ τὰ γενόμενα. Ὅ,τι ὅμως ἐγένετο διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἀρρένων, τοῦτο ἐπεβάλλετο καὶ διὰ τὴν τῶν θηλέων καὶ δὴ ἐν μείζονι βαθμῷ· διότι ἐνταῦθα ἕνεκα τῶν ἰδιαιτέρων περιστάσεων τῆς ξενοφωνίας πολλοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμετέρων εἶνε ἀνάγκη ὅπως μείζων φροντὶς καταβάλληται περὶ τὴν μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς θηλείας νεότητος, καθ' ὅσον μόνον διὰ τῶν μητέρων θὰ ἀνακτηθῇ ἐντελῶς ἡ πατρῴα φωνή. Πῶς ὅμως ἠδύνατο νὰ γείνῃ ἡ ἕνωσις καὶ τῶν Παρθεναγωγείων, μὴ ὑπάρχοντος καταλλήλου κτιρίου, τῆς δὲ Κοινότητος ἀδυνατούσης παντελῶς, ἐλλείψει τόρων, νὰ προβῇ εἰς τὴν οἰκοδομὴν Κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου; Τὸ τοιοῦτον ἐκρίνετο σχεδὸν ἀνεπίτευκτον ἄνευ ἀρωγῆς ἔξωθεν. Τὴν ἀρωγὴν δὲ ταύτην πλουσιοπαρόχως παρέσχεν ὁ Θεὸς τῆς σοφίας καὶ τῶν οἰκτιρμῶν εἰς βαθμὸν ὑπερβάντα τὰς ἐλπίδας πάντων ἡμῶν.

Τέκνον εὐσεβὲς τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μεγάτιμος τοῦ ἔθνους ἀνὴρ, πεπροικισμένος ὑπὸ περισσείας εὐγενῶν αἰσθημάτων, ποιούμενος χρῆσιν ἀγαθὴν καὶ ἐθνωφελῆ τοῦ εὐρυσθενοῦς πλούτου, ὃν ὁ καρδιογνώστης Θεὸς δικαίως ἐχαρίσατο αὐτῷ ὁ εὐγενέστατος καὶ φιλομουσότατος κ. Εὐστάθιος Εὐγενίδης, ἐπέλαμψε τοῖς Προυσαεῦσιν ἄγγελος ἀρωγός. Ἐν τῇ ἀριγνώτῳ φιλομουσίᾳ του ἀνεδέξατο τὴν ἵδρυσιν Κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου. Ἡ φιλομουσία του ὅμως δὲν περιωρίσθη μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Γνωσθέντος αὐτῷ, ὅτι καὶ ἡ στεγάζουσα τὰ ἄρρενα οἰκοδομὴ ἥκιστα τυγχάνει κατάλληλος καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν οἰκεῖον σκοπὸν καὶ ὅτι ἡ Κοινότης σκέπτεται, ἔστω καὶ μετὰ πολλῆς δυσκολίας, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου, ν' ἀνοικοδομήσῃ καὶ τὸ Κεντρικὸν Ἀρρεναγωγεῖον, μεθ' ἡγεμονικῆς μεγαθυμίας ἀνεδέξατο τὴν ἐκ λιρ. ὀθ. 2200 δαπάνην ἀμφοτέρων τῶν οἰκοδομῶν καὶ εἰς τὴν φιλόμουσον καὶ εὐεργετικὴν αὐτοῦ διάθεσιν ὀφείλομεν τὸν περικαλλῆ τοῦτον οἶκον τῶν Μουσῶν, τὰ ἐπισήμως ἐγκαινιαζόμενα σήμερον «Κεντρικὰ Εὐγενίδεια Ἐκπαιδευτήρια» ὑπὸ τὴν στέγην τῶν ὁποίων θὰ ἐκπαιδεύηται καὶ θὰ καταρτίζηται τοῦ λοιποῦ διὰ τὴν πάλην τοῦ βίου ἥ τε ἄρρην καὶ θήλεια ὁμογενὴς νεολαία. Δὲν περιωρίσθη δὲ ὁ μεγάτιμος ἱδρυτὴς εἰς τὸ νὰ οἰκοδομήσῃ τὰ Ἐκπαιδευτήρια ταῦτα, ἀλλὰ προϋνόησε καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῶν, θεὶς ὡς ὅρον, ὅπως ἡ προϋπολογισθεῖσα διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Κεντρικοῦ Ἀρρεναγωγείου δαπάνη κατατεθῇ δι' αὐτοῦ εἰς ἀσφαλῆ Τράπεζαν καὶ οὕτω μετά τινα ἔτη ἡ Κοινότης θέλει ἔχει ἐξησφαλισμένον πάγιον εἰσόδημα ἐκ λιρ. ὀθ. 120 ἐτησίως...»

(ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ

Παραζαλισθέντες οἱ Βούλγαροι ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἰδίων ἀνομιῶν κατέφυγον καὶ εἰς τὰ μωρότατα τῶν ἐπινοημάτων κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐξ ὧν καὶ αὖθις δὲν θὰ συγκομίσωσιν ἢ τὴν χλεύην καὶ τὴν καταφρόνησιν παντὸς ἀνθρώπου ἔχοντος αἰδῶ καὶ φρόνησιν. Ἀνεγράψαμεν δι' ὀλίγων ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τὰ κατὰ τὴν δῆθεν ἐπιστολὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος κ. Σκουζὲ πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ μακεδονικοῦ κομιτάτου. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ πανισχύρου ὑπουργοῦ καὶ μισελληνικωτάτου Γεννάδιεφ, τοῦ νῦν ἀρχηγοῦ τῶν σταμπουλωφικῶν, πρῴην τυπογράφος τὸ ἐπάγγελμα ἀνήχθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ γραφείου τοῦ τύπου ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Βουλγαρίας. Ὁ πρόστυχος οὗτος χειρῶναξ μηδ' ὑποψίαν ἔχων περὶ τοῦ πῶς συντάσσονται τὰ δημόσια ἔγγραφα, ἐνόμισεν, ὅτι δύναται νὰ γίνῃ πιστευτὸς πλαστουργῶν ἔγγραφον, ὅπως ἐκθέσῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς Ἑλλάδος. Ἔσπευσε δὲ νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς τὰ τέσσαρα πέρατα τοῦ κόσμου τὸ περιεχόμενον τοῦ εὑρήματος. Ἀλλὰ ραγδαία ἐπῆθεν ἐξ Ἀθηνῶν ἡ διάψευσις τοῦ κακοήθους δημιουργήματος, τοῦθ' ὅπερ βεβαίως δὲν θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν αὔξησιν τῆς πίστεως τῶν ἐκ Σοφίας μεταδιδομένων εἰδήσεων.

Ἀλλὰ σκοπὸς τοῦ χυδαίου ψευδολογήματος δὲν ἦτο μόνον οὗτος. Ἐπεδιώχθη νὰ ὑπεκκαυθῇ τὸ κατὰ τῶν Ἑλλήνων μῖσος τῶν Βουλγάρων καὶ νὰ συνεχισθῇ ὁ διωγμὸς μέχρις οὗ ἐξαλειφθῇ ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ τὸ τελευταῖον ἑλληνικῆς ζωῆς μῖσος. Καὶ εἰς τοῦτο δὲν θὰ ἀποτύχῃ βεβαίως ἡ γενναία προσπάθεια.

***

— Διάφοροι ἐπιστολαὶ ἐκ Μοναστηρίου καὶ Θεσσαλονίκης τῶν ἀνταποκριτῶν τοῦ «Ἀνατολικοῦ Λελτίου» καθιστῶσι δι' ἀπτῶν παραδειγμάτων καταφανῆ τὴν σύμπραξιν Τούρκων, Βουλγάρων καὶ Ρωμούνων κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐν Μακεδονίᾳ. Οἱ τελευταῖοι προσήλυτοι εἰς τὸ κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ μῖσος, οἱ καὶ ἀσθενέστεροι, περιφρονούμενοι πρῶτα πάντων ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἑλληνοβλάχων, ὧν ἐπαγγέλλονται τὴν ἐθνικὴν σωτηρίαν, οὐδαμοῦ ἔχοντες ἔρεισμα, ὡς μόνον ὅπλον μεταχειρίζονται τὰ χρήματα. Τοῦτο μὲν μισθοῦσι Βουλγάρους καὶ Τούρκους ληστάς, ὅπως καταπτοήσωσι τοὺς Ἕλληνας, τοῦτο δὲ διαφθείρουσι διὰ δωροδοκιῶν τοὺς Τούρκους ὑπαλλήλους, ὅπως πιέζωσι καὶ οὗτοι τοὺς Ἕλληνας. Ληστευόμενοι οὗτοι καὶ φονευόμενοι ἐν τῷ ὑπαίθρῳ δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἀμυνθῶσι φέροντες ὅπλα. Καταφεύγοντες εἰς

τάς πόλεις βλέπουσιν ἀδεῶς περιφερομένους ἐλευθέρους τοὺς φονεῖς των ἀκαταδιώκτους, τί λέγω; προστατευομένους ἀναφανδὸν ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν. Ἐτέραθεν ἡ καταδίωξις τῶν ἑλληνομακεδονικῶν ἐνδόλων ὁμάδων κατέστη ἀπό τινος χρόνου ἀμείλικτος καὶ συντονοτάτη. Πέντε ἤδη τάγματα ἐκ τοῦ σώματος Θεσσαλονίκης διετάχθησαν νὰ ἀπαταιωθεύσασι πρὸς τὰ ἑλληνικὰ σύνορα λόγῳ μέν, ὅπως φράξωσι τὴν εἰς τὸ τουρκικὸν εἰσοδον ἐνδόλων σωμάτων ἐξ Ἑλλάδος. Ἐργῳ δέ, ὅπως συμπληρώσασι παρὰ τῷ ἑλληνικῷ πληθυσμῷ τὴς κοιλάδος τοῦ Ἀλιάκμονος τὸ ἔργον τῶν τουρκορωμουνικῶν συμμοριῶν.

⁂

— Τὰς πρώτας εἰδήσεις τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Ἀγῶνος» περὶ μελετωμένου κινήματος ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἐν Θρᾴκῃ ἐπιβεβαιοῦσαι νεώτεραι πληροφορίαι τοῦ «Ἀνατολ. Λελέγου». Κατὰ τὰς πληροφορίας τούτου τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Μαΐου βουλγαρικὴ συμμορία ἑξαμελὴς συνεκρούσθη πρὸς τουρκικὸν ἀπόσπασμα Δύο Βούλγαροι ἐρευνέθησαν, τρεῖς συνελήφθησαν καὶ εἰς μόνον κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ Φόβος ἐπάρχει μὴ τοῦτο ἀποτελεῖ ἦν ἐναρξιν τοῦ ἐν Θρᾴκῃ βουλγαρικοῦ κινήματος Ἐκ Ραιδεστοῦ δὲ ἐπιστέλλουσι πρὸς τὸ «Ἀνατολ. Λελέγον», ὅτι αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ συνέλαβον ἐν Κουτσοῦκ Σεΐμλν Ἐμμανουὴλ τινα Τάνιον, εἰσπράκτορα τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου ἀμολογήσαντα, ὅτι ὑπὲρ τούτου εἰσέπρατε παρὰ τῶν χωρικῶν φόρους. Ἐμαρτύρησε δὲ πολλοὺς τῶν συνενόχων τοῦ. Εἶναι γαμβρὸς Ρωμανὸς Ἰερίας ἐν Θεσσαλονίκῃ, διετάχθη δὲ καὶ τοῦτον νὰ φυλάκισις. Ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων τούτων ἀποδεικνύεται προφάνεως, ὅτι οἱ Βούλγαροι ἐμελέτων νὰ ἀναπτάξουσι εἰς τὸν ἄέρα τὰς Ἑλληνικὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ σχολεῖα τῆς Τυρολόης, τῆς Ζηλμερίας καὶ ἄλλων ἑλληνικῶν πολισμάτων. Ἐγνώσθη ἐπίσης, ὅτι πομπεῖα πυρομαχικῶν καὶ δυναμίτιδος ἐν Βουλγαρίᾳ προιεχομένων εἰσῆχθη ἀποκρυβεῖσαι εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος. Αἱ ἀπάθειαι ἀποκρινόμεναι τουρκικαὶ ἀρχαὶ φαίνονται κατ' ἀλήθειαν ἀποδίδουσαι μεγίστην σημασίαν εἰς τὰ φαινόμενα ταῦτα, διότι συνέλαβον ἤδη εἴκοσι καὶ ὀκτὼ Βουλγάρους.

⁂

—'Αλλ' ἰδοὺ καὶ φωνὴ συνέσεως ἀκούεται ἐκ Βουλγαρίας. Τὸ ὄργανον στοίλωφικὸν «Μίρ» ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἐξαίρει τὴν ἀπουδαιότητα τῆς βουλγαρικῆς εἰσαγωγῆς εἰς Ἑλλάδα, ἤτις κατὰ τοὺς ἐνταῦθα πρώτους μῆνας τοῦ 1906 εἰσήγαγε εἴκον βουλγαρικὸν 32,000,000 δκάδας. Καὶ τοῦτο μὲν ἡ Ἑλλὰς αὐτὴ ἕνεκεν τῆς ἀνάγκης, ἣν ἔχει εἰσαγωγῆς δημητριακῶν καρπῶν, ὧν ἢ ἀξία ἀνέρχεται κατ' ἔτος εἰς 32,000,000 δραχμάς. μετὰ τὴν ἔνωσιν μάλιστα τῶν σιδηροδρόμων, ἔσται σπουδαία ἀγορά, τοῦτο δὲ ἡ Ἑλλὰς καὶ τὰ Ἀιγαῖον πέλαγος ἔχουσιν ἀνάγκην ἐποζυγίων

Δυτηρότατον ἰοιπόν, ἐπάγεται ἡ «Μίρ». εἶναι, διι μεγάλη ἐχθροπάθεια καὶ μῖσος χωρίζουσι Βουλγάρους καὶ Ἕλληνας νομίζοντας. διι ἡ ἀσφάλεια τῶν μὲν ἀπαιτεῖ τὴν κατατροφὴν τῶν δέ. Θὰ Εἴθη ἡμέρα, λέγει προφητικῶς ἡ βουλγαρικὴ ἐφημερίς, καθ' ἣν ἐτοιμαζόμενον σῦιω τοῦ δρόμου τῆς κατακτήσεως τῶν μεγάλων. Ἕλληνες καὶ Βούλγαροι θὰ κατανοήσωσιν πόσον ἀπαίσιος ὑπῆρξεν ὁ διέθριος οὗτος ἀγὼν τῆς ἀμοιβαίας ὑπηρξεν ὁ διέθριος οὗτος ἀγὼν τῆς ἀμοιβαίας κατατροφῆς." Ἀλλ' ἴσως, καίτοι παράδοξον θὰ φανῇ τοῦτο, πλὴν τῆς οἰκονομικῆς ἀπάγκας ὑπάρχει καὶ τάξις διαλλαγῆς καθοριστέρα καὶ μονιμοτέρα μεταξὺ τῶν δύο τούτων λαῶν ἢ μεταξὺ τοῦ ἑτέρου αὐτῶν πρὸς οἱον δήποτε ἄλλον λαόν.

'Αλλ' ἐὰν ἡ ἱστορία καὶ ἡ κοινὴ θρησκεία δὲν κατέστησαν μέχρι τοῦδε αἰσθητοτέραν τὴν κοινότητα

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΛΩΣΣΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΥΠΟ Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἡ νέα ἡμῶν γραφομένη γλῶσσα δὲν δύναται νὰ ἐκβληθῇ ὑπ ἄλλου τινὸς γλωσσικοῦ τύπου.

Οὕτω λ. χ. γράφει ὁ κ. Παλαμᾶς «ἀροῦ (ὁ δεῖνα) ἠρχισε νὰ διαπλαστῇ ἡν γλῶσσαν μὲ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ καλλιτέχνου εἰς ὅρος καὶ εἰς κάλλος, ἔγινε ἀδιάφαστος 'Αντὶ ἀναγνωστῶν ἀπαντᾷ διαμαρτυρομένους, μορφᾷ ζωντας. Καὶ ἀνᾷκων οὗτοι εἰς ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς κύκλους καὶ εἰς ὅλα τα γένη καὶ εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας λόγιοι, ἐπιστήμονες, δημοσιογράφοι, βουλευταί, βιομήχανοι, σπουδασταί, ἀνδρες, γυναῖκες' ὡ αἱ γυναῖκες, πρὸ πάντων, αὗαὶς αἱ γυναῖκες. Δὲν διαβάζεται, δὲν διαβάζεται! Οἱ μᾶλλον εὐνοῦκῶς διακτεθειμένοι ὑπὲρ τοῦ συγγραφέως κινοῦν τὰς κεφαλὰς των πονετικωτάτα καὶ ψιθυρίζουν «κρίμα εἰς τὸν ἄνθρωπο· τὴν ἐγκέκασε τὴν γλῶσσαν του. Νέ μὴν τάγραφε σ' αὐτὴν τὴ γλῶσσα! Θὰ τὸν διαβάζαμε τότε». Ὅτι καὶ: ἐζοῦν ἀρα πρακτικὸν τοῦτο ζήτημα ἐκρίθη ἐν τῷ πράξει ὁριστικῶς καὶ κυβέρνησις τὴν ἀπουδαίαν τὴν ἀπουδαίτητα τῆς βουλγαρικῆς εἰσαγωγῆς εἰς Ἑλλάδα, ἤτις κατὰ τοὺς ἐνταῦτοῦς μῆνας τοῦ 1906 εἰσήγαγε εἴκον βουλγαρικὸν 32,000,000 δκάδας. Καὶ τοῦτο μὲν ἡ Ἑλλὰς αὐτὴ ἕνεκεν τῆς ἀνάγκης, ἣν ἔχει εἰσαγωγῆς βιομηχανικῶν καρπῶν, ὧν ἢ ἀξία ἀνέρχεται κατ' ἔτος εἰς 32,000,000 δραχμάς. μετὰ τὴν ἔνωσιν μάλιστα τῶν σιδηροδρόμων, ἔσται σπουδαία ἀγορά, τοῦτο δὲ ἡ Ἑλλὰς καὶ τὰ Αἰγαῖον πέλαγος ἔχουσιν ἀνάγκην ἐποζυγίων

Δυτηρότατον ἰοιπόν, ἐπάγεται ἡ «Μίρ». εἶναι, διι μεγάλη ἐχθροπάθεια καὶ μῖσος χωρίζουσι Βουλγάρους καὶ Ἕλληνας νομίζοντας. διι ἡ ἀσφάλεια τῶν μὲν ἀπαιτεῖ τὴν καταστροφὴν τῶν δέ. Θὰ Εἴθη ἡμέρα, λέγει προφητικῶς ἡ βουλγαρικὴ ἐφημερίς, καθ' ἣν ἐτοιμαζόμενον σῦιω τοῦ δρόμου τῆς κατακτήσεως τῶν μεγάλων. "Ἕλληνες καὶ Βούλγαροι θὰ κατανοήσωσιν πόσον ἀπαίσιος ὑπῆρξεν ὁ διέθριος οὗτος ἀγὼν τῆς ἀμοιβαίας κατατροφῆς." Ἀλλ' ἴσως, καίτοι παράδοξον θὰ φανῇ τοῦτο, πλὴν τῆς οἰκονομικῆς ἀπάγκας ὑπάρχει καὶ τάξις διαλλαγῆς καθοριστέρα καὶ μονιμοτέρα μεταξὺ τῶν δύο τούτων λαῶν ἢ μεταξὺ τοῦ ἑτέρου αὐτῶν πρὸς οἱον δήποτε ἄλλον λαόν.

'Αλλ' ἐὰν ἡ ἱστορία καὶ ἡ κοινὴ θρησκεία δὲν κατέστησαν μέχρι τοῦδε αἰσθητοτέραν τὴν κοινότητα

κοὺς καὶ ἀμεταπλήτους. Περὶ τούτου οὐδεμία ὑπολείπεται οὐδενὶ ἀμφιβολία, διὸ καὶ πάντες ἐν Ἑλλάδι συμφωνοῦσι περὶ τούτου· οὐδεμία δὲ οὐδενὸς ἐγκρισὶ δεινότης θέλει ἐξαρκεῖ νὰ πείσῃ τινὰ περὶ τοῦ ἐναντίου.

Ἀλλὰ καὶ ὁμολογοῦντες· τοῦτο ἐμμένουσιν ἐν τῇ ἐπιβολῇ αὐτῶν σταθεροί, παρῃγορούμενοι διὶ μετὰ ἓν ἢ δύο αἰῶνας θέλουσι τὰ ἔργα αὐτῶν ἐκτιμηθῇ καὶ ἀναγνωσθῇ καὶ οὐν τῷ χρόνῳ θέλουσι οἱ ἀνθρωποι συνῄδεισι εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν (ἢν ὡς εἰδομεν, οὐδεὶς ἀναγινώσκει!) διότι κατὰ τὸν κ. Κρουμ.δ. σελ. 148 «τὰ νεωτερίσματα τὰ ὁποῖα σήμερον ἀκόμη μᾶς ἀνοχλοῦσι κατὰ τὴν χρῆσιν τῆς δημωδοῦς γλώσσης εἰς τὴν γραμματείαν, δὲν εἰναι οὐσιωδῆ καὶ ὡν τῷ χρονῳ ἐξαφανίζονται. "Οτι τώρα φαίνεται ἀνωμαλον, θὰ γίνῃ διὰ τὴν χρήσεως βμαλόν. δ.τι σήμερον εἶναι ἀσαφές, θὰ ἀποῇ διὰ τῆς συνῃθείας σαφές. (Ὀρθότατα τοῦτο. ἐν μόνον τὰ ἀθλία ταῦτα βιβλία ἠρο δυνατὸν νὰ ἀναγνώσκωσι. ἐὰν μόνον ἡρο δυνατὸν νὰ συνῄθισι τις εἰς αὐτα. Ἀλλὰ τοῦτο εἰναι ἀπολύτως ἀδύνατον, ἀφοῦ δὲν εἰναι συντεταγμένα ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς συνῃθείας ἀλλ' εἰς ἀνδαιλεκτον καὶ ἰδιόρρυθμον κατασκεύασιν τῶν ἐπιγνησέτων αὐτό, διὸ καὶ δὲν ἀκαγνώσκονται· ἐλλειπει ἄρα καθ' ὁλοκληρίαν ἡ πρωτη βάσις καὶ ἐλπὶς, ἵνα γινῃ ἡ γλῶσσα αὐτῶν ποτε συνῃθῆ).

Ἐν τέλει θέλω ἐπιφέρει καὶ τὴν μαστυρίαν Γερμανοῦ λογίου, ὅστις κλ.τερον ἢ πᾶς ἄλλος ἀλλοδαπὸς ἐκκλιβρηγίνε ἐπιστημονικὸς καὶ πρακτικὸς τὴν νέαν ἡμῶν γλῶσσαν, λέγω τὸν καθηγητὴν Κάρολον Φοῦ. Οὗτος ἐγραψεν ἐν τῇ Ἐφημερίδι Βιέννης τηλεγράφημα, καθ' ὃ ἡ ἐπέμβασις τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ἀπὸ χαρᾶ τὴν Ἑλλάδος ἔσωσης, διότι τὸ νεαρὸν ἔθνος ἦτο συνδεδεμένον τῷ Ρωσίαν διὰ τοῦ διπλοῦ δεσμοῦ τῆς πατριαρχικῆς εὐγενωμοσύνης καὶ τῆς κοινῆς θρησκείας.

Ἐκ τῶν Ἰονίων νήσων ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐπιλοιου τῆξῆρη κατὰ 2,345 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα καὶ ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς κατὰ 270,000 κατοίκους. Τῷ δὲ 1864 ἡ ἀπογραφὴ εἰκοστότριμε τοὺς 1,377,000 κατοίκους ἀντὶ 1,096,000 ὅσοι ὑπῆρξαν τὸ 1862 καὶ ἀντὶ μόνον 853,000, ὅσοι ὑπῆρξαν τὸ 1842

Τοῦ βερολινείου τελευταῖον συνεδρίου παραγωγαντος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Θεσσαλίαν, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ βασιλείου ῥῆξῃς κατὰ 13,395 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα καὶ ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς κατὰ 315,000 χιλ. κατοίκους περίπου. Ἡ ἐν ἔτει 1882 ἀπογραφὴ ἐμφανίσασα σύνολον πληθυσμοῦ 2,085,000 κατοίκους ὁ πληθυσμὸς δὲ οὗτος ὑπερβάσας τὸ 1890 τὰ 2,504,000 κατοίκων καὶ νομίζω, ὅτι νὰ ἐπροσεγγίζῃ τὰ 2,700,000 κατοίκων.

Τελευταῖον ἀπὸ τῆς 1ῆς Ἀπριλίου 1906—ὅτε συνετλήρωθη εἰσέτι ἔτος — τοῦ βασιλείου Ἑλλάδος λαβόντος τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ εἰς τὰς προστάτιδας Δυνάμεις τὸν διορισμὸν τοῦ Ἕλληνος Ἀρμοστοῦ τῆς Κρήτης, δύνασαι νὰ ἀποδεχθῇς ἤδη, ὅτι ἡ γωνία αὕτη τῆς ἑλληνικῆς γῆς δυνατὸν νὰ ἀνασυνηρμόσθη πρὸς τὴν μητρόπολιν καὶ διὰ τὴν νέαν ταύτην προσθήκην ὁ πάγκος ἑλληνικὸς πληθυσμὸς ηὐξήθη εἰς πλέον τῶν 3,000,000 κατοίκων

Καὶ ἀγαθὸν μέν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀρκετὸν τὸ ἀπαχρι τοῦδε γενόμενον.

Δὲν εἶναι δ' ἀρκετὸν, διότι ἐφ' ὅσον ἐν μὲν ἡ Ἑλλὰς προσλάβῃ τὰ πρὸς δορρὲν φυσικὰ αὐτῆς ὅρια τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἤπειρον, θὰ ὑπόκειται εἰς τὰς ἀνωμαλίας, εἰς τὰς πατριωτικὰς πυρκαϊὰς καὶ τὴν ἐξασθένησιν. κακῶ. ἄτινα κατεστράφησαν αὐτὴν ἀπὸ τριῶν τεταρτῶν αἰῶνος καὶ ἄτινα τοῦτου παρεμποδίζουσι τὴν φυσικὴν αὐτῆς ἐξέλιξιν.

Σήμερον ἡ ἐξωτερικὴ ἐμπόριον τῆς Ἑλλάδος ἀνέρχεται εἰς 255 ἑκατομμύρια δραχμῶν, ἐν ᾧ τὸ 1862 ἀνῆρχετο εἰς μόνον 40 ἑκατομμύρια. καὶ τὸ δημόσιον ἔσοδα ὑπερβαίνουσι τὰ 125 ἑκατομμύρια ἀπέναντι μόνον 35 ἑκατομμυρίων τὸ 1862. Πρόκηνς ἐν τούτῳ ἡ σπουδαία πρόοδος ἡ ἀπολυκούσα τὴν δραστηριότητα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. ἀλλ' ἀτελὴς οὖσα ἔνεκα τῶν κατακλιπτικῶν δεῶν, ἄτινα τὸ ἐλαττωματικὸν σύστημα τῆς ἐν ἔτει 1832 δημιουργίας αὐτῆς τῇ ἐπέβαλεν.

Καὶ ἀναλόγως εὐτυχῆς μὲν ὑπῆρξε τῇ Ἑλλάδι ἡ βασιλεία τοῦ Γεωργίου Α', διότι ῥῆξῃς μὲν τὴ ἔδαφος αὐτῆς καὶ ἐβελτιώθη ἡ οἰκονομικὴ αὐτῆς κατάστασις ἀξιολογώτατα· ἀλλὰ δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἡ βασιλεὶα τοῦ Γεωργίου περιπαιτεῖ ὑπὸ τῶν ταραχῶν τῆς Κρήτης. ὑπὸ τῶν ἀπόπτων πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἀς τὰ διεσπαρμένα ἐμβματα τῆς κατατετιμημένης Ἑλλάδος κατέσκαψε, ὅπως ποιησιάσωσι καὶ ἐνωθῶσι πρὸς τὴν μητρόπολιν· Κόκι γνωστόν, ὅτι εἰς τὸ ἑλληνικὸν χρέος, οὗ ἡ ὑπηρτος αὔξησις ἐδημιούργησε τὴν ἐν ἔτει 1893 πτῶχευσιν. αἱ εἰς τὴν Κρήτην καὶ τοὺς εἰς τὴν Ἐλλάδα καταφυγόντας ἀτυχεῖς Κρῆτας πόσοργὴν δοθεῖσαι βοήθειαι ἐκπροσωποῦσι πλέον τῶν 200 ἑκατομμυρίων δραχμῶν, τοῦτ' ἔστι τὸ τρίτον τοῦ δημοσίου ἑλληνικοῦ χρέους, Καὶ πρέπει νὰ ὁπλίδωμεν ἐγκλήμα τῶν Ἕλλήνων τὸ ὅτι προσήλθον ἐπίκουροι τῶν πιεζομένων ἀδελφῶν των;

Ἐὰν τὸ 1832 αἱ προστατεῖαι Δυνάμεις παιχρόνουν τῇ Ἑλλάδι τὰ λογικὰ ὅρια, ἄτινα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ, καὶ τὰ ὁποῖα πρέπει ποτὲ νὰ τὴ ἀποδοθῇ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ὅλαι αἱ ἔκτακτοι δαπάναι, ἃς βλέπουσι ἐν γραφομένας ἐν τοῖς ποιοῦπολογισμοῖς τῶν ἀπὸ τοῦ 1867—1890 ἐτῶν θὰ ἦσαν περιττὰ· θὰ ἐξικμοῦντο πᾶσαι αὗται αἱ εἰς χρήματα καὶ ἀνθρώπους θυσίαι καὶ ἡ νέα Ἑλλὰς γνωμέλη εὐθύς, ἐξ ἀρχῆς θὰ ἀφιέρου ἀπάσας αὐτῆς τὰς προσπαθείας εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς αὐτῆς καταστάσεως.

Μετέχει ἄρα καὶ ἡ Εὐρώπη τῆς εὐθύνης ἐπὶ τῇ ἐν ἔτει 1893 πτωχεύσει τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ ταυτὶ ἰσχυρισθήναι, ὅτι ἐὰν τὸ 1881 ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνδιάσκεψις διηρθετεῖ τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης. ὡς ἔλυσε τότε τὸ ζήτημα τὴ Θεσσαλίας. τοῦτ' ἔστιν, ἐὰν ἀπέδιδε τῇ ἑλληνικῇ μητροπόλει τὸ ἡμῆμα τοῦτο τῆς γῆς, ὃ ὁ ἑλληνικὸς πληθυσμὸς τὴν τε κεφὶαν καὶ τὴν φυλὴν κατὰ τὰ ἑννέα δέκατα ἦ γωνίσθη ἐπὶ ἕνα αἰῶνα μετὰ μεγίστου ἠρωισμοῦ, ὅτως ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴς τουρκικῆς δεσποτείας, ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1888 - 1889 δὲν θὰ ἐξερρηγνύετο, οὐδὲ τὰ αἱματηρὰ γεγονότα τοῦ 1895 - 1896, ἅτινα κατέστησαν σχεδὸν ἀναπόφευκτον τὸν ἐν ἔτει 1897 πόλεμον.

Ἀρά γε πρέπει νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ ἠπειρωτικὴ Ἑλλὰς παρέμεινεν ἡ ὑθλία χώρα, σίαν εὗρεν αὐτὴν ἐν ἔτει 1863 ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἀνερχόμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου; Οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς ἰσχυρίζονται τοῦτο. ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ ἐξετάσωμεν τὴν οἰκονομικὴν καὶ δημοσιονομικὴν αὐτῆς κατάστασιν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν, ὅπως καταδείξωμεν τὸ ἐναντίον.

Λάβωμεν πρὸς τοῦτο τὴν περίοδον τὴν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ ἔτους 1896. τοῦ προχωρήθέντος τοῦ ἐθνικοτουρικοῦ πολέμου. καὶ λήγουσαν εἰς τὸ ἔτος 1905, ὅπερ εἶναι τὸ τελευταῖον γνωστὸν ἔτος.

Τῷ 1896 τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον τῆς Ἑλλάδος σνιστατο εἰς 189 ἑκατομμύρια δραχμῶν, ἐν ᾧ εἰσμικομεν αὐτὸ ἀνερχόμενον εἰς 225 ἑκατομμύρια τὸ 1905, τὰ δημόσια ἔσοδα ῥῆξῃσαν ἀπὸ 97 ἑκατομμυρίων τὸ 1896 εἰς 126 ἑκατομμύρια τὸ 1905. Τὸ ἑλληνικὸν ἐμπορικὸν ναυτικὸν κατα τὰς πληροφορίας τοῦ γραφείου «Veritas» ἀπὸ 107 ἀτμοπλοίων, ὅσα ὑπῆρχον τὸ 1896, ῥῆξῃσαν εἰς 201 τὸ 1904 καὶ ἡ χωρητικότης τῶν πλοίων τούτων προέβη ἀπὸ 145000 τόννων τοῦ ἔτους 1896 εἰς 347000 τόννους τὸ 1904. Ἡ καθολικὴ τελευταῖον ναυτιλιακὴ κίνησις τῶν λιμένων τῆς Ἑλλάδος ἡ μετρυφθεῖσα διὰ 5,809 ἀτμοπλοίων τὸ 1896 ἀνῆλθεν κατ' εἴσπλουν καὶ ἔκπλουν ἐν ἔτει 1905 εἰς ἀτμόπλοια 8344. Ἡ χωρητικότης τῆς ναυτιλίας ταύτης, καὶ ὁμιλῶ περὶ τῆς καθαρᾶς χωρητικότητος ἀπὸ 5,437000 τόννων ἐν ἔτει 1896 εἰς 9,437,χιλ. τόννους τὸ 1905.

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀποδεικνύουσιν, ὅτι παρὰ τὰ πάθήματα καὶ τὰς πολιτικὰς ἀνωμαλίας, ἃς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὑπέστη ἡ Ἑλλὰς, ὁ λαὸς ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος καὶ αὐξάνων τὰ μέσα τῆς οἰκονομικῆς ἐνεργείας του.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐπιτακταλλαγῆς εἶναι ἄξιον ἰδιαίτερας τῆς ἡμετέρας προσοχῆς, διότι τὸ γενόμενον ἐντὸς δεκαετίας ἐν Ἑλλάδι δεικνύει ἡμῖν ὅπῃ πᾶσαν ἀλλην σκέψιν τὰς ἐπιτελεσθείσας ἐν τῇ χωρᾳ ταύτῃ οἰκονομικὰς προόδους. Τὰ 1896 ἡ ἐπικαταλλαγὴ κατεχόρισε εἰς 174, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει, ὅτι διὰ 100 χρυσῶν δραχμῶν ἐλάμβανες ἐν Ἑλλάδι 174 δραχμὰς καὶ ὅτι 100 ἑλληνικαὶ δραχμαὶ ἰσοδυνάμουν ἀκριβῶς πρὸς 57,47)ου τῆς γαλλικῆς δραχμῆς. Τοῦτεσο δῆλον ὅτι ἀπόλειαν 42 1)2 ο)ο. Σήμερον ἡ ἐπικαταλλαγὴ κατῆρθεν εἰς 107,50 Ἐκ τῶν λοιπῶν δραχμαὶ ἰσοδυναμοῦσι σήμερον ἐν Γαλλίᾳ πρὸς 93 γαλλικὰς δραχμὰς καὶ ἡ ἀπώλεια ἡ συνιστάμενη τὸ 1896 εἰς 42 1)2 ο)ο κατῆλθεν ἀκριβῶς εἰς 7 ο)ο σήμερον. Ὡς βλέπετε, ἡ Ἑλλὰς ἔχει σήμερον τὸ νόμισμά της, εἰς τὸ ἄρτιον. Καὶ ἐν τούτῳ δὲ ὑπερέβη τὴν Ἱσπανίαν καὶ πλέρεστ τὴ Εὐρώπῃ ἀξιοσπούδαστον παράδειγμα οἰκονομικῆς καὶ δημοσιονομικῆς ἀνορθώσεως.

Ἵνα πεφάνω δὲ τὴν μακρὰν ταύτην σειρὰν ἀριθμῶν, μεταβαίνω εἰς τὸ θέμα τῶν σιδηροδρόμων Αἱ ἐν χρῄσει γραμμαὶ τὸ 1896 ἦσαν ἐν Ἑλλάδι 949 χιλιόμετρα τὸ 1905 εἶναι 1200 χιλιόμετρα τὸ σύνολον τῶν εἰσπράξεων αὐτῶν ἀνήρχετο τὸ 1896 εἰς 8,091,000 δραχμὰς τὸ 1905 ἐφθασεν εἰς τὰ 12,000,000· αἱ κατὰ χιλιόμετρον δὲ τελευταῖον εἰσπράξεις ἀνῆλθον ἀπό 8,526 δραχμῶν τὸ 1896 εἰς 10.000 δραχμῶν τὸ 1905

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1904, τοῦ· ἔστιν ἐν ἀρχῇ τοῦ 1905, ὁπλόχισα τὸ σύνολον τῶν ἑλληνικῶν ἐπειρικῶν ἀξιῶν ἐν ἀντιπροβολῇ πρὸς τὸ 1896. Ἐβεβαίωσα δέ, ὅτι τὸ κεφάλαιον τῶν ἀξιῶν τούτων τὸν εἰς χρυσὸν, ἐν ᾧ τὸ 1896 ἀνῆρχετο μόνον εἰς 402 ἑκατομμύρια, ἐφθασε τὸ 1905 εἰς 835 ἑκατομμύρια.

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι καταδεικνύουσιν, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ὑπέρτερος τῆς φήμης. ἣν περιῶν τινὰ εἰσέτι νὰ τῷ παρόνεν ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὸν Atticismus τοῦ Wilh. Schmidt, καὶ εἰς τὴν ἡμῆν Einleitung in die gr. Gr. σελ. 245 κ.ἑ.

*) Οἱ κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα γράφοντες τὴν Λατ. γλῶσσαν μεταχειρίζονται ὅμως τὰ τυπικὰ τῆς Λατινικῆς καὶ μόνον τοῦτο, οὐχὶ δὲ καὶ τύπους τῶν νέων αὐτῶν λαλουσῶν γλωσσῶν. Δῆλον ἄρα ὅτι ἡ ἀδιαλείπτως ἐπαναλαμβανομένη παραβολὴ τῆς τάδε ἡμῶν γραφομένης γλώσσης πρὸς τὴν Λατινικὴν τοῦ μέσου αἰῶνος σπφίζεται καὶ ἀγράδας καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπεται τοῦ λοιποῦ ὡς ἐσχάτας ἀτοπίας.

*) Ἰδὲ ἀνωτ. 15 σελ. τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Χατζιδάκιν περὶ τῆς γλώσσης τῶν δημοσιογράφων εἰρημένα, ἐν δὲ Κοσμίνῳ σπ' ἀν ὁ λαὸς ὑπορίζεται ἐν τῷ ἀγορευτικῷ μάλιστα μὲ τὰς ἐφημερίδας καὶ μὲ τὰ ἄλλα συγγράμματα..»

*) Τοῦτο δὲν λέγουσι μόνον οἱ τῆς ἀρχαίας γλώσσας ἀσχολούμενοι, ἀλλὰ καὶ οἱ περὶ τὴν νέαν φιλολογίαν, ἀρκεῖ νὰ ἐν τῷ Λόγιοι τῆς Ἱερᾶς Ἀθηνᾶς 1902 ἐκ τῶν ἐν τῷ γλωσσικῷ ἀγῶνι ἀγωνιζομένων ἀναφέρω τὸν κ. Μονάχα ὅτις ἀρτίως ἐκδοθεῖσαν ἐν τῷ Λόγιοι τῆς Ἱερᾶς Ἀθηνᾶς 1902 ἐκ τῶν γλωσσικῶν

ἐν Τριπόλει εὑρισκόμενον καὶ ὅστις ἔσπευσε νὰ τηλεγραφήσῃ ἐκεῖθεν πρὸς τὸν δήμαρχον κ. Κατούλαν περὶ τῆς θλίψεώς του ἐπὶ τῷ παθήματι, ἀπέρχεται αὔριον, ὅπως αὐτοπροσώπως παρηγορήσῃ τὴν πιστὴν καὶ ἀναξιοπαθοῦσαν πόλιν τοῦ βασιλείου του

Τοὺς πολιτικοὺς κύκλους καὶ σὺν αὐτοῖς πᾶσαν τὴν κοινωνίαν συνταράξασαν καὶ αἱ ἐπίμονοι φῆμαι περὶ ἀποχωρήσεως τοῦ κ. Θεοτόκη ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ σταδίου. Ὁ κ. Θεοτόκης, διάδοχος τοῦ Τρικούπη ἀναδειχθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ κόμματος, ὅπερ ἔπηξεν ὁ μέγας ἐκεῖνος πολιτευτής, παρὰ τὴν ἔλλειψιν ἰσχυρᾶς θελήσεως, ἀνέδειξεν ἀρετὰς πολιτικὰς σπανιωτάτας. οἷα ἡ μετριοπάθεια, τὸ ἀφατρίαστον, ἡ εὐθύτης ἐν τῷ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἀγῶνι, ἡ περιεσκεμμένη τόλμη ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν ἐξωτερικῶν συμφερόντων τοῦ ἔθνους καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ ὀξυτάτη ἀντίληψις. ἐν ᾗ δύναταί τις εἰπεῖν ὑπερευδοκίμησε πάντας τοὺς πολιτικοὺς ἄνδρας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος Διὰ τῶν ἀρετῶν τούτων κατέλαβε θέσιν ὑπέροχον καὶ κατέστησεν ἑαυτὸν δυσαναπλήρωτον καὶ ἀπαραίτητον κυβερνήτην τῆς χώρας ἐν ταῖς περιστάσεσι μάλιστα τοῦ παρόντος, ἃς διανύει ἡ πολιτική, ἥ τε ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερική, ἱστορία τοῦ τόπου. Ἐντεῦθεν ἡ ταραχή, ἣν ἐγέννησαν αἱ περὶ παραιτήσεώς του φῆμαι, ταραχὴ εὔλογος διὰ πάντα σωφρονοῦντα, διότι ἐν τῇ μαστιζούσῃ τὸν τόπον καταπληκτικῇ λειψανδρίᾳ μεγίστη ἔσται ἡ εἰς τὴν χώραν ζημία ἐκ τῆς ἀποχωρήσεως ταύτης, οὐ μόνον διότι ὁ κ. Θεοτόκης καὶ ὡς κυβερνήτης καὶ ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πολύτιμος ὁδηγὸς περὶ τῶν πρακτέων, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ πλήρωσις τοῦ κενοῦ, ὅπερ ἐντεῦθεν θὰ παρήγετο, θὰ ἐξαπέλυε τὴν θύελλαν τῆς φιλαρχίας καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἑλλὰς χρήζει ἡσυχίας κατ' οἶκον καὶ νηφαλίου ἐπαγρυπνήσεως τῶν τελουμένων ἐν τῇ ἑλληνικῇ χερσονήσῳ, ἐν οἷς διακυβεύεται αὐτῆς τῆς ἡμετέρας φυλῆς ἡ τύχη.

Ἡ ἐκλογὴ ἀρχηγοῦ κόμματος δὲν εἶνε οὔτε ὁμαλὸν οὔτε πρόχειρον ἔργον. Αἱ γνώσεις, ἡ πεῖρα, ἡ περίοκψις ἡ εἰλικρίνεια τοῦ πατριωτικοῦ πόνου, μεθ' οὗ ἅπτεται τῶν ἐξωτερικῶν ζητημάτων ὁ κ. Δραγούμης, αἱ ἀνεκτίμητοι ὑπηρεσίαι, ἃς παρέσχεν εἰς τὴν στερέωσιν τοῦ μεγάλου θεοτοκικοῦ κόμματος, ἀποτελοῦσι μεγάλους τίτλους ἐπὶ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κόμματος, ἀλλ' ἀκριβὲς γνώρισμα τῆς λειψανδρίας ἀλάθητον εἶναι ἡ ἔλλειψις πειθαρχίας γνωμῶν, ἐν ᾗ ἡ ἀμάθεια συντροφεύουσα ἢ μᾶλλον ὑπεκκαίουσα τὸ θράσος οὐδένα τὸν ἴσον ἀναγνωρίζει, ἀνίκανος δὲ νὰ διαγνώσῃ τοὺς κινδύνους καὶ τὰς δυσχερείας, ἐν αἷς εὑρίσκεται τὸ ἔθνος, αὐτοί, ἐν ᾧ τὰ τύμπανα τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ θὰ ἀντηχῶσιν εἰς τὰς μακεδονικὰς κοιλάδας, θὰ μάχωνται τὸν ἄχαριν καὶ ποταπὸν ἀγῶνα τοῦ ἀναβιβάζειν καὶ ῥίπτειν κυβερνήσεις.

Πᾶς ὁ οὕτω προσβλέπων πρὸς τὰ πράγματα ἀπεύχεται ἐγκαρδίως νὰ ἴδῃ πληρουμένην τὴν ἀπόφασιν τοῦ κ. Θεοτόκη.

Ὁ κ. Θεοτόκης εἶναι ἀνὴρ γενναῖος ἐν τῇ ἀληθινῇ τῆς λέξεως σημασίᾳ, θὰ συναισθανθῇ δὲ τὴν ἀδικίαν, ἣν καθ' ἑαυτοῦ θὰ διαπράξῃ καὶ θὰ κατανοήσῃ, ὅτι ἡ λιποταξία ἐν τοιαύταις μάλιστα περιστάσεσι δὲν εἶνε ὁ κατάλληλος τρόπος τῆς ἐπιστέψεως λαμπροῦ ἐν τῷ συνόλῳ πολιτικοῦ βίου.

***

ΤΗΝ πρωΐαν τῆς Πέμπτης ἔληξαν αἱ ἐργασίαι τῆς Βουλῆς διὰ τῆς ψηφίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπέστεψε δ' αὐτὰς ἐπεισόδιον, οὗ ἡ τύχη ἀπεσόβησε τὰς τραγικὰς ἀκολουθίας Τὸ βῆμα κατέχοντος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν κ. Σιμοπούλου ἀπὸ τῶν λαϊκῶν θεωρείων ἐρρίφθη εἰς τὴν αἴθουσαν μικρὸν ἀντικείμενον καπνίζον, πεσὸν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ πρώην ὑπουργοῦ κ. Τριανταφυλλάκου. Σύγχυσις καὶ ταραχὴ ἐπεκράτησε πρὸς στιγμήν, ἀλλ' ἡ ἀταραξία τοῦ πρωθυπουργοῦ, τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν συνετέλεσεν, ὥστε νὰ μὴ διακοπῇ ἡ συνεδρία, μετετέθη δὲ τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο ἐκτὸς τῆς αἰθούσης, ὅπου ἐξηκριβώθη ὅτι ἦτο βόμβα καὶ ὅτι ἐματαιώθη ἡ ἔκρηξις, διότι τυχαίως εἶχεν ἀποσπασθῆ ἡ θρυαλλίς

Πάραυτα ἐνηργήθη ἔρευνα ἐν τοῖς θεωρείοις, συνελήφθη δὲ καὶ ὁ δράστης τῆς κακούργου ἀπόπειρας. Ὀνομάζεται Παπαμικρόπουλος, κατάγεται ἐκ τοῦ χωρίου Λιβάρτζι τῶν Καλαβρύτων, ἄγει τὸ 43 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐχρημάτισε διδάσκαλος ἐν ἰδιωτικῷ λυκείῳ ἐν Πάτραις, συνεργάτης τῆς ἐφημερίδος Πατρῶν «Πελοποννήσου» καὶ τελευταῖον ἐπιστάτης τοῦ πτωχοκομείου Πατρῶν. Ἐπίμονος καὶ δεξιὰ ἀνάκρισις ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του, εἰς ὃ παρεκινήθη, ὡς ἰσχυρίσθη, ἐξ ἀπελπισμοῦ διὰ τὰ κακῶς φερόμενα πράγματα τῆς πατρίδος.

— Ἔβλεπα, εἶπε, τὴν κατάστασι τοῦ Κράτους χωρὶς στρατόν, χωρὶς στόλον, χωρὶς πόρους· ἔβλεπα τὴν δρᾶσιν τῆς βουλῆς, ἀντελαμβανόμην τὴν κακοδαιμονίαν τοῦ λαοῦ καὶ προέβλεπα ὅτι τὸ Κράτος θὰ καταρρεύσῃ πολὺ γρήγορα. Ὅλα αὐτὰ μοῦ ἐγέννησαν εἰς τὸν νοῦν μου μίαν ἰδέαν ὅτι προσφέρων ὡς θυσίαν τὴν ζωήν μου θὰ κατώρθωνα ἴσως νὰ ἐπανορθώσω τὰ κακῶς κείμενα καὶ ν' ἀνακόψω τὴν πρὸς τὴν καταστροφὴν ροπὴν τοῦ Κράτους. Ἀφ' ἧς στιγμῆς μοῦ ἐγεννήθη ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐσκεπτόμην πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ καταλλήλου μέσου διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς τόσον σοβαρᾶς ἀποφάσεώς μου. Ὡς τοιοῦτον ἐθεώρησα ἕνα καλὸ πρὸς τοὺς βουλευτὰς μάθημα διὰ δυναμίτιδος!

Ἐπρομηθεύθην πράγματι ἐν Πάτραις, ὅπου διέμεινα, δύο φυσίγγια δυναμίτιδος καὶ πρὸ 15 ἡμερῶν ἦλθον ἐνταῦθα. Ἠγόρασα ἐδῶ δύο καψύλια καὶ θρυαλλίδα καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν Βουλὴν διὰ νὰ πραγματοποιήσω τὸ ἐθνικὸν σχέδιόν μου:

Ὅταν ὅμως προητοίμαζα ἐκεῖ εἰς τὴν ταράτσαν τῆς Βουλῆς τὰ φυσίγγια δυναμίτιδος, ἐθεώρησα περιττὸν νὰ ῥίψω καὶ τὰ δύο. Ἐτοποθέτησα λοιπὸν τὸ καψύλιον εἰς τὸ ἓν φυσίγγιον ἐντὸς δ' αὐτοῦ εἰσήγαγον καὶ τὴν ἄκραν τῆς θρυαλλίδος.

Τὸ ἕτερον φυσίγγιον καὶ τὸ καψύλιον τὰ ἐπέταξα εἰς τὸν περίβολον, εἰς τὴν ταράτσαν δὲ ἀφῆκα τὸ ἕτερον τεμάχιον τοῦ φυτηλλίου διπλωμένον εἰς ἐφημερίδα.

Τὸ προετοιμασθὲν φυσίγγιον τὸ ἔρριψα πράγματι εἰς τὸ κέντρον τοῦ βουλευτηρίου. Ἀλλ' οὔτε εἰς τὸ καψύλι εἶχα πιέσει τὴν θρυαλλίδα, οὔτε τὸ φυσίγγιον τὸ εἶχα δέσει ὁπότε τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἐπήρχετο ἀλλοῖον καὶ οὕτω ἀπεσπάσθησαν τοῦ φυσιγγίου ἡ θρυαλλὶς καὶ τὸ καψύλι καὶ μόνον πανικὸς κατέλαβε τοὺς βουλευτάς».

Ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη εἰς τὴν τακτικὴν ἀνάκρισιν, ἐνηργήθησαν δὲ ἐν Πάτραις καὶ Ἀθήναις τρεῖς ἢ τέσσαρες συλλήψεις ὑποτιθεμένων συνενόχων τοῦ παράφρονος κακούργου.

***

Ἡ Α.Ε. ὁ ὕπατος Ἁρμοστὴς Κρήτης ἐπιβαίνων τῆς γαλλικῆς φυλακίδος «Γυπὸς» ἦλθεν ἐκ Κρήτης εἰς Ἀθήνας τὸ παρελθὸν Σάββατον Τὴν Δευτέραν ἔσχε μακροτάτην συνέντευξιν μετὰ τοῦ κ Θεοτόκην, τὴν δὲ Τρίτην ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῷ βασιλεῖ εἰς μακρὰν ὡσαύτως ἀκρόασιν, περιστραφεῖσαν, ὡς εἰκός, εἰς τὰ πράγματα τῆς Κρήτης, ὡς ἐμορφώθησαν διὰ τῶν τελευταίων ἐκλογῶν, αἵτινες οὐδέτερον τῶν κομμάτων ἀνέδειξαν ἱκανὸν νὰ σχηματίσῃ παγίαν καὶ ἰσχυρὰν κυβέρνησιν. Ἡ Α. Ε. θὰ παραμείνῃ ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας ἐν Ἀθήναις, εἶτα δὲ θὰ μεταβῇ εἰς Αἴγιναν, ὅπου θὰ διατρίψῃ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μηνός. Τὴν 1ην Ἰουλίου, ἀρχομένων τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, θὰ εὑρίσκηται ἐν Χανίοις.

***

ΤΗΝ παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἐγένετο ἐν Τριπόλει ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἡ παράδοσις τῆς σημαίας τοῦ αὐτόθι ἑδρεύοντος συντάγματος μετὰ τῆς νενομισμένης τελετῆς, τὴν ἑσπέραν δὲ ἡ Α. Μ. ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας σιδηροδρομικῶς μετὰ τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸν πρίγκιπος Χριστοφόρου.

***

Η ΓΑΛΛΙΚΗ κυβέρνησις διὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις πρεσβευτοῦ συνελλυπήθη τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν διὰ τὴν ἐν Τρικκάλοις συμφοράν, διεβίβασε δὲ καὶ 1000 χρ. δραχμὰς πρὸς ἀρωγὴν τῶν παθόντων.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ αἰφνιδία ἄφιξις τῆς Α. Ε. τοῦ Ὑπάτου Ἁρμοστοῦ Κρήτης κ. Ζαΐμη φαίνεται σχετιζομένη πολὺ μᾶλλον πρὸς τὰ ἐσωτερικὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος ἢ τὰ τῆς Κρήτης. Ἡ παραίτησις τοῦ κ. Θεοτόκη φαίνεται οὖσα ἀμετάκλητος, ἡ ἐκλογὴ δὲ τοῦ ἀντικαταστάτου αὐτοῦ πίπτει ἐπὶ τὸν κ. Ζαΐμην, ὡς μόνον ἱκανὸν ἄνδρα νὰ κατασιγάσῃ διὰ τῆς ὑπερόχου πολιτικῆς του θέσεως τὰ πάθη τῆς φιλαρχίας καὶ νὰ ἡγηθῇ κόμματος συμπαγοῦς, οἷον τὸ τρικουπικόν, ἐν τῇ κυβερνήσει τῆς χώρας. Ἡ λύσις αὕτη ἐφαίνετο ἡμῖν ἕνεκα τῆς ἐν Κρήτῃ ἀνατεθειμένης μεγάλης ἐθνικῆς ἀποστολῆς εἰς τὸν κ. Ζαΐμην ἀπίθανος σφόδρα Ἀλλ' ἡ ἀνάγκη νὰ προΐσταται τῆς διακυβερνήσεως τῆς μητροπόλεως τοῦ ὅλου γένους ἀνὴρ καὶ μεγάλην πολιτικὴν δύναμιν κεκτημένος ἐν τῷ τόπῳ καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἀναγκῶν ἄριστος γνώστης καὶ ἀγαθῆς ἀπολαύων φήμης παρὰ τῇ εὐρωπαϊκῇ διπλωματίᾳ ἐπεβλήθη. ὥστε νὰ κληθῇ ὁ κ. Ζαΐμης ἐπὶ τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τοῦ ἐλευθέρου βασιλείου. Ὡς ἀντικαταστάτης αὐτοῦ ἐν Κρήτῃ φέρεται ἀνὰ τὰ στόματα πάντων ὁ τέως ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀθως Ρωμᾶνος. Ἡ διπλῆ αὕτη λύσις τοῦ διοικητικοῦ προβλήματος τῶν δύο τούτων τμημάτων τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος χαιρετίζεται ὑπὸ πάντων ὡς ἐπιτυχεστάτη, ἐπέχομεν δ' ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ γράψωμεν πλείονα ἀναμένοντες πλήρη τὴν ἐξέλιξιν τῶν κρισίμων τούτων πολιτικῶν περιπετειῶν τῆς φυλῆς μας.

—Ἐγνώσθησαν λεπτομέρειαι περὶ τῶν γενομένων εἰς τὰ Τουρκοβουλγαρικὰ σύνορα δολοφονιῶν ἐκ μέρους τοῦ Βουλγαρικοῦ στρατοῦ. 12 15 ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι φεύγουσαι τὴν πίεσιν καὶ τὸν διωγμὸν τῶν Βουλγάρων ἀπεφάσισαν νὰ μεταναστεύσουν ἐς τὴν Ἀδριανούπολιν εἰσερχόμεναι εἰς Θράκην διὰ τῆς μεθορίου. Ὅπως μὴ ὑποβληθοῦν εἰς μεγάλας δαπάνας αἱ οἰκογένειαι αὗται διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν εἰσιτηρίων ἦλθον εἰς συνεννόησιν μετὰ στρατιωτῶν τῆς παραμεθορίου γραμμῆς, οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον νὰ τοὺς διαπεραιώσουν ἐπὶ καταβολῇ γενναίου χρηματικοῦ ποσοῦ. Εἰς τῶν στρατιωτῶν παρέλαβε τοὺς μετανάστας καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς μέχρι τῶν συνόρων παρὰ τὴν θέσιν Σακάρ. Αἴφνης πῦρ ὁμαδὸν ἐρρίφθη κατὰ τῆς συνοδείας, αὐτὸς δ' ὁδηγὸς στρατιώτης ἐπετέθη διὰ τῆς λόγχης. Τρεῖς ἄνδρες ἔπεσαν νεκροὶ καὶ δύο ἐπληγώθησαν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς ἔφερεν εἰς τὰς ἀγκάλας του ἓν τῶν διδύμων τέκνων του. Οἱ στρατιῶται ὥρμησαν ἀγρίως, ἀπέσπασαν βίᾳ τοὺς λοιποὺς ἀπὸ τῶν πεσόντων οἰκείων των, ἀπετελείωσαν ἕνα ἔτι ἐξ αὐτῶν καὶ ἐσύλησαν τὰ πτώματα

Ἡ σύζυγος ἑνὸς ἐκ τῶν πληγωθέντων ἐπληγώθη θανασίμως διὰ ξιφολόγχης. Τὴν ἑπομένην οἱ συλληφθέντες προσήχθησαν ἐνώπιον τοῦ σταθμάρχου ἀξιωματικοῦ, ὅστις ἐπετίμησε τοὺς στρατιώτας, διότι δὲν ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς Ἕλληνας μετανάστας.

Τὴν ἑπομένην νέα ἐπίθεσις ἐγένετο ὑπὸ τῶν Βουλγάρων στρατιωτῶν καθ' ὁμάδος μεταναστῶν ἐκ Καρυῶν, καθ' ἣν τρεῖς ἔπεσαν νεκροί. Ἕνα ἐξ αὐτῶν πληγωθέντα βαρέως καὶ ἐπιζήσαντα δι' ὅλης τῆς νυκτὸς οἱ στρατιῶται ἀπετελείωσαν τὸ πρωὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς συζύγου του. Τρεῖς ἄλλοι ἐπληγώθησαν. Ὁ ἐνεργήσας αὐτοψίαν Βούλγαρος ἰατρὸς Βούλκοβιτς ἐβεβαίωσεν ἐφ' ἑνὸς τῶν πτωμάτων 15 πληγάς, παρετήρησε δὲ, ὅτι ἐπὶ οὐδενὸς ὑπῆρχον χρήματα. Τὰ θλιβερὰ ταῦτα γεγονότα ἀνέκοψαν τὸ ρεῦμα τῆς μεταναστεύσεως διὰ τῶν συνόρων.

Ἐγνώσθη ἐπίσης, ὅτι συνοδεία τις καταβαλοῦσα 20 εἰκοσόφραγκα εἰς τοὺς στρατιώτας ὤδευε πρὸς τὰ σύνορα, ὅταν ἀνεφάνη πρὸ αὐτῆς εἷς ἀξιωματικός· οἱ στρατιῶται ἅτε δωροδοκηθέντες ἀπεχώρησαν, ὁ ἀξιωματικὸς ὅμως, ἀφ' οὗ ἀφῄρεσεν ἀπὸ τοὺς μετανάστας ὅσα σχεδὸν χρήματα ἔφερον ἀφῆκεν αὐτοῖς ἐλευθέραν τὴν ὁδόν. Ἡ θέσις ἐν γένει τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ εἰς τὴν Βουλγαρίαν εἶνε ἀνυπόφορος. Ἀναφέρονται περιστάσεις, καθ' ἃς οἱ εἰσπράκτορες ἀπεγύμνωσαν κατοίκους τινάς τῶν ἐνδυμάτων των πρὸς πληρωμὴν φόρων, χωροφύλακες ἀπέκοψαν ἐκ τῶν ὠτίων τῶν γυναικῶν τὰ ἀργυρᾶ ἐνώτια. Φεύγει ὡς ἐκ τούτου ἀδιακόπως ὁ πληθυσμὸς προτροπάδην, ὀλίγα παραλαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ. Ὅλον τὸ διαμέρισμα Φιλιππουπόλεως, τὸ πλῆρες ἄλλοτε ζωῆς καὶ κινήσεως, ἠρημώθη. Ἐκ τῶν 9,000 κατοίκων Καβακλῆ 4,300 ἀνεχώρησαν ἤδη.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

Ἕδρα ἐν Ἀθήναις. Ὑποκατάστημα ἐν Πειραιεῖ.
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩι 1886.
ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΘΕΙΣΑ ΤΩι 1905
ΕΤΕΡΟΡΡΥΘΜΟΣ ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2,500,000 ΔΡ.

Τμῆμα Τραπεζικόν. Συνάλλαγμα.—Ἔκδοσις ἐπιταγῶν (τσέκ). —Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί — Εἰσπράξεις. —Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ Χρεωγράφων. — Προεξοφλήσεις. — Καταθέσεις. — Φύλαξις τίτλων καὶ τιμαλφῶν.

Τμῆμα Ταμιευτηρίου. Ταμιευτήριον 4 ο)ο. — Μηνιαῖαι καταθέσεις ἀνατοκιστικαί.

Τμῆμα Χρηματιστηρίου. = Ἀγοραπωλησίαι χρεωγράφων. — Χρηματιστικαὶ ἐντολαί.

Τμῆμα ἐμπορίου. — Προμήθειαι ἐμπορευμάτων. — Ἀντιπροσωπεῖαι οἴκων. — Πληροφορίαι ἐμπορικαί.— Δέρματα κατειργασμένα βυρσοδεψείου Μοσχάτου.

Γενικὸν Πρακτορεῖον. ἐν Ἑλλάδι τῆς Γαλλικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας κατὰ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς ζωῆς ὁ « Φοίνιξ »

ΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

3 1)2	ο)ο	ἀπόδοσις	εἰς πρώτην ζήτησιν
4	ο)ο	»	μετὰ τρεῖς μῆνας
4 1)4	ο)ο	»	μετὰ ἓξ μῆνας
4 1)2	ο)ο	»	μετὰ ἓν ἔτος
5	ο)ο	»	μετὰ δύο ἔτη
5 1)2	ο)ο	»	μετὰ τρία ἔτη καὶ πλέον

Διὰ καταθέσεις εἰς χρυσὸν κατὰ 1)2 ο)ο ὀλιγώτερον.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΜΕΤΟΧΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ

ΔΡΑΧ. 50,000,000

Τὸ κεφάλαιον καὶ αἱ καταθέσεις εἰς χρήματα καὶ χρεώγραφα ἐν γένει ἀνήρχοντο τὸν Αὔγουστον **1906** εἰς δρ. **260,000,000**

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΗΜΑΤΑ: Ἐν Λονδίνῳ, Ἀλεξανδρείᾳ, Καΐρῳ, Κωνσταντινουπόλει, (ἐν Γαλατᾷ καὶ Σταμπούλ), Θεσσαλονίκῃ, Σμύρνῃ, Πειραιεῖ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμαις, Χανίοις καὶ Ἡρακλείῳ.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ "ΑΘΗΝΑΙΚΗ,,

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ἐκτελεῖ πᾶσαν Τραπεζιτικὴν ἐργασίαν, ἤτοι:

Προκαταβολὰς ἐπὶ ἐμπορευμάτων, χρεωγράφων καὶ Συναλλαγματικῶν, προεξοφλήσεις, εἰσπράξεις τοκομεριδίων, Γραμματίων ἐπὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὡς καὶ χρηματιστικὰς ἐντολὰς καὶ ἐκδίδει Συναλλαγματικάς, Ἐπιταγάς, πιστωτικὰς ἐπιστολάς, ἐνεργεῖ δὲ καὶ τηλεγραφικὰς ἐντολὰς πληρωμῆς εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Εὐρώπης, ἀνοίγει τρεχουμένους λογαριασμούς.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ πρὸς ἐμψύχωσιν τοῦ παρὰ τῷ λαῷ πνεύματος τῆς ἀποταμιεύσεως προσδιώρισε τόκον 4 ο)ο ἐτησίως διὰ τὰς ἐν τῷ ταμιευτηρίῳ τῆς κατ. θέσεις **ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν**, παρέχουσα πάσας τὰς εὐκολίας διὰ τὰς καταθέσεις καὶ ἀπολήψεις τῶν πελατῶν της.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Η ΤΡΑΠΕΖΑ δέχεται καταθέσεις εἰς χρυσὸν εἰς ἐπιταγὰς (chèques) ἐπὶ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ εἰς τραπεζογραμμάτια, πληρώνουσα τόκον:

Διὰ καταθέσ. ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν	3	ο)ο
» » » μετὰ ἓξ μῆνας	3 1)2	ο)ο
» » » μετὰ ἓν ἔτος	4	ο)ο
» » » μετὰ 2 ἔτη καὶ ἐπέκεινα	5	ο)ο

ΑΙ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ εἶναι ἀποδοτέαι εἰς ὃ νόμισμα ἐνηργήθησαν αἱ δὲ εἰς ἐπιταγὰς (chèques) ὁμοίως ἀποδίδονται δ' ἐπιταγῶν (chèques) τῆς Τραπέζης ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀνταποκριτῶν της. Οἱ δεδουλευμένοι τόκοι πληρώνονται καθ' ἑξαμηνίαν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου καὶ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου ἑκάστου ἔτους.

ΤΜΗΜΑ ΤΙΤΛΩΝ

Η ΤΡΑΠΕΖΑ δέχεται καταθέσεις χρεωγράφων πρὸς φύλαξιν ἀντὶ ἐλαχίστων δικαιωμάτων, ἐκφορτίζεται δὲ καὶ τὴν εἴσπραξιν τοκομεριδίων ἑλληνικῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν χρεωγράφων παντὸς εἴδους.

ΕΚΤΕΛΕΙ χρηματιστικὰς ἐντολὰς ἀντὶ τῶν συνήθων μεσιτικῶν δικαιωμάτων.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΙ διαμερίσματα χρηματοκιβωτίων διαφόρων διαστάσεων ὑπὸ ὅρους λίαν εὐνοϊκοὺς διὰ τὸ κοινόν.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
καὶ Γενικὸς Διευθυντὴς
Ζ. ΜΑΤΣΑΣ

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
LIMITED

Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου 1907 καὶ μέχρι δευτέρας εἰδοποιήσεως δέχεται καταθέσεις εἰς τραπεζογραμμάτια ἐπὶ τόκῳ ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους:

Ἐτησ. ἐπὶ ἀποδόσει	
1 1/2 %	εἰς α' ζήτησιν διὰ ποσὰ μέχρι δρ. 100,000
1/2 %	» » » διὰ πέραν τῶν » 100,000
3 %	μετὰ 3 μῆνας
3 1/2 %	» 6 » μέχρι 2 ἐτῶν
4 %	» 2 μέχρι 4 ἐτῶν καὶ
4 1/2 %	ἐπέκεινα τῶν 4 »

Ἡ Τράπεζα δέχεται ἐπίσης καταθέσεις εἰς chèques ἐπὶ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, ἐπὶ τόκῳ ὡς ἑξῆς:

Ἐτησ. ἐπὶ ἀποδόσει	
3 %	εἰς α' ζήτησιν.
3 1/4 %	μετὰ 6 μῆνας
3 1/2 %	μετὰ 1 ἔτος
4 %	μετὰ 2 ἔτη καὶ ἐπέκεινα.

Αἱ εἰς ἐπιταγὰς (chèques) ἐπὶ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας καταθέσεις ἀποδίδονται εἰς ὃ εἶδος ἐγένετο ἡ κατάθεσις, παντὸς δικαιώματος χαρτοσήμου ἐπιβαρύνοντος τὸν καταθέτην.

Ι. Ι. ΜΙΝΕΤΤΑΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τηλ. Διεύθ. MINETTAS

Τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ Παρθεναγωγείου **Τραπεζιτικὸν γραφεῖον** Ι. Ι. ΜΙΝΕΤΤΑ προμηθεύει ἀπὸ τοῦ μικροτάτου μέχρι τοῦ μεγαλειτέρου ποσοῦ Ὁμολογίας τῶν κάτωθι Ἑλλην. Ἐθνικῶν Δανείων εἰς τὰς τρεχούσας τιμὰς τῶν Χρηματιστηρίων Ἀθηνῶν Λονδίνου καὶ Παρισίων τὰς ὁποίας θεωρεῖ ὡς ἀσφαλεστάτας, συμφερωτέρας καὶ εὐκολώτερον διαπραγματευσίμους.

Ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ ἐλέγχου

(Εἰς χρυσὸν)

Δανείου τῶν 120 ἐκ. 1881 ἀποδίδοντος τόκ.	4 1)2	ο)ο
» » 135 ἐκ. (Μονοπ.) τοῦ 1887 »	4 1)2	ο)ο
» » 125 ἐκ. (Πάγιον) τοῦ 1889 »	4 1)2	ο)ο

Εἰς δραχμὰς

» » 76350000 (Ἡνοπ.) 1898 »	5	ο)ο
» » 11750000 (ΣΠΚΜ) 1900 »	5	ο)ο

Ἀναλαμβάνει δ' ἐπίσης τὴν προμήθειαν καὶ τῶν ἑξῆς ἀρίστων Ἑλληνικῶν ἀξιῶν:

Ὁμ. λαχ. τῆς Ἐθ. Τραπ. δίδουσαι τόκ.	2 3)4	ο)ο
Μετοχαὶ Ἐθνικῆς Τραπέζης » »	5 1)4	ο)ο
» Τραπέζης Ἀθηνῶν » »	7 1)2	ο)ο
» Τραπέζης Κρήτης » »	4 1)2	ο)ο
» Τραπ. Βιομηχ. Πίστ. » »	7	ο)ο
» Ἐτ. διαχ. δημ. πρ. » »	6	ο)ο
» ΣΑΠ. » »	7	ο)ο
» Σιδ. Θεσσαλίας » »	6 3)4	ο)ο
» Πανελ. Ἀτμοπλοΐας » »	6 1)2	ο)ο
» ΣΠΑΠ » »	4	ο)ο

Ὑπολογιζομένων τῶν τόκων εἰς τὰς τρεχούσας τιμὰς καὶ τὰ μερίσματα τοῦ τελευταίου ἔτους.

Καὶ προσφέρεται τὴν ἐκτέλεσιν πάσης Τραπεζιτικῆς καὶ Χρηματιστικῆς ἐργασίας ἔκ τε τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Π. Δ. Σακελλαρίου.